

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

4. Patiesīgums. Uzticēšanās un uzticība.

Padevība un atdevība. Pastāvība.

403.

Uzticēšanās ir viena no retajām kādībām, un tā gulst ikvienas celtniecības pamatā. Bez uzticēšanās nevar būt progresa jeb attīstības.

404.

Dažu morāles jēdzienu nozīme jāpārskata ne vien no garīgā, bet arī no zinātniskā viedokļa. Pievērsos uzticēšanās jēdziena aplūkošanai – pat pirmatnējās tautās uzticēšanās jēdziens piederējās kā sakaru uzturēšanas pamats. Jau senatnē atskārta, ka šādam jēdzienam ir īpaša nozīme. Tikai vēlāk, attīstoties liekulībai, cilvēki sāka atļauties melīguma masku, domādami, ka iekšējo apziņu iespējams piekrāpt. Bet attīstoties zinātniskajām metodēm, ir iespējams pārbaudīt patiesas uzticēšanās vērtību.

Ņemsim divu cilvēku sarunas. Abpusēji uzticoties izstarojumi būs labi un no enerģiju apvienošanās pat vēl uzlabosies.

Tagad paraudzīsimies, ja viens no sarunas biedriem ir liekulis, vai arī tie abi neuzticas viens otram – aura būs pretīga, ar melniem un pelēkiem plankumiem. Bez tam abi liekuļi vēl abpusēji kaitēs viens otram, un viņu slimību dīglim labāka perēkļa nemaz nevar vēlēties. Turklāt ar tik liekulīgu enerģijas izmantošanu izplatījums būs saindēts.

Tāpat nepietiek ar to, ka uzticēšanos izprot kā abstraktu morāles jēdzienu. Uzticēšanās vērtējama arī kā glābiņa nesējs līdzeklis.

405.

Augstākās Sarunās uzticēšanās nepieciešama. Bez uzticēšanās šādiem priekšmetiem labāk pat nepieskarties. Iedvesmas vietā iznāks gānīšanās. Mazākā neuzticība pašās rīcībās līdzinās mēra čūlai, tā neparādās tūlīt uz visa ķermeņa. Tāpēc attiecībā pret Dižajiem Jēdzieniem būsīm apdomīgi.

406.

Patiesi uzticoties katrs līdzstrādnieku solis jau ir labvēlīgi izprasts. Ja ir bijusi vajadzība pēc noteiktas rīcības, tad tā bijusi nepieciešama. Nevar būt šaubu tur, kur deg savstarpēja uguns. Tāpat der paraudzīties arī uz pārējiem sadarbības veidiem.

407.

Spēja būt neredzamam ir bieži glābjoša. Spēja klusēt ir bieži glābjoša. Spēja būt noslēpumu glabātājam ir cienījama. Spēja saņemt uzticēšanās parādījumu ir cienījama. Lūgšanas spēks ir garīgi audzinošs.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

408.

Bet uzticēšanās atmodina visugunīgākās, visdievišķīgākās gara dotības. Un uzticēšanās brīžos Ugunīgās Pasaules Būtnes var tuvoties cilvēkam, un pacilātības brīnums ierosina visdaiļāko būtņu tuvošanos.

Uzticēšanās ir jūtziņa, tā nemēdz būt nodevība, jo mēs zinām, kurp virzās mūsu tiekšanās. Mēs priecājamies, tuvojoties cilvēkam, kas sargā uzticēšanās uguni. Kad atvērti uzticēšanās vārti, tad iespējams veikt brīnišķīgas jaunrades darbus.

409.

Uz priekšu pavirzīsities tikai ar mēru. Pilnīga uzticība ir apziņas virzīšana uz Hierarhiju. Kā saspringta bura virza vērtīgu kravu, tāpat arī sprieguma pilna apziņa aiznes pāri briesmu robežām.

410.

Uzticība ir augsta sprieguma gara īpašība un ietveres spēja padara patiesu varoņdarbu par liksmu saņemšanu. Tā attīstās varoņdarbs, jo gaišais ieguvums velk līdzī nākošo.

Ir pareizi, ka gara varoņus attēloja peldošus, tā pasaules enerģijas vilnis nes tos, kas nostājušies viņas straumē. Atkal jāiegaumē starpība starp brīdinājumu un rūpēm. Kad Es ieteicu kādam augstas kārtas jātniekam iemācīties nolēkt no auļojoša zirga, viņš ieskatīja, ka tas ir pret viņa stepju dzimtas paradumu. Bet kad satrakots zirgs to nonesa uz krasta kraujas, tad nācās nolēkt nemākulīgi un palikt klibam. Bet uzticoties ir viegli pievienoties pasaules vilnim. Traucamies vienīgi uz priekšu.

411.

Par ko gan runājam? Par uzticības un vērtīguma kvalitāti. Nevaldāmā uzticība, visu uzvarošā, radošā, ceļu greznojošā, visā iemirdzošais, visu saprotošais, nenogurstošais, tiekšanos stiprinošais vērtīgums. Vai daudzi prot iesavināt uzticību un vērtīgumu? Kurp nokļūs aklais uzticīgais?

Vai gan var pasargāt aci vērtīgam nodevējam? Var uzticēt visas zāles uzticīgajam. Var parādīt visus ziedus vērtīgajam.

Uzticības jēdziens visai ierobežots! Cilvēki nekavējas būt neapmierināti. Mums nav garš uzticīgo saraksts. Cieniet katru uzticības izpaudumu. Bet uzticības mēraukla vienīgi grūtā stunda. Un vērtīguma kritērijs ir tikai miglas sega. Mūsu vairogs ir tikai uzticības izpratne. Cilvēki uzticības vietā stāda mīlestību, un gatavību, un rūpību. Bet šīs uzticības daļas ir it kā līdzjūtības smaids. Pati uzticība turpretim zvēro kā kareivis, kas gatavs kaujai.

Runājiet bieži par uzticību, atzinīgi vērtējiet vērtīgumu. Cilvēkiem vajadzīgs apstiprinājums.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAIKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

412.

Nekas tā nepasargās kā atdevība. Var daudz ko piedot tur, kur nesalaužama atdevība. Var balstīties uz sirdī atdevīga cilvēka. Jāpriecejas, kad Hierarhija balstās uz atdevības, tagad tā jo vairāk vajadzīga. Ja vakardienas apmulsums šķita milzīgs, ko tad gan sacīt par rītdienu? Jau somu jūs sagatavojis Armagedona pastiprinājumam, un jūs zināt, ka melnie spārni nenoturēsies pret ugunīgo šķēpu. Nebrīnieties – cīņa pieaug!

413.

Nekas tā nespēj novirzīt no ceļa, kā jūtziņas noliegšana. Bet tās sākums meklējams atdevībā Hierarhijai. Tikai patiesa atdevība palīdzēs nepiegružot jūtziņu ar personīgu patību. Tikai atdevība iemācīs nesagrozt Skolotāja Norādījumus. Tikai atdevība rosinās meklēt jaunus spēkus. Nemitēšos runāt par īsto atdevību, jo cilvēki bieži šī jēdziena vietā liek visriebligāko fanātismu. Tā Ugunīgā Pasaule sargājama.

414.

Kāds spriedīs: “Vai gan grūta ir modrība, vai samērība, vai kustīgums, vai atdevība? Lūk, es jūtu, ka spēju ietvert šos nosacījumus, vai neņemsit mani līdzī tālajā ceļā Vienkopā? Bet vai šis steidzīgais ceļinieks ir arī pārdomājis par minēto īpašību obligātu nosacījumu kategorismu? Aizmirsts pastāvīgums, zibošas uguniņas ietver tikai uz mirkli visas liesmas kādības, bet tumsa aprij tās tikpat ātri, kā kvēlojošas ogles sniega pārslīņu. Nevar uzticēties ietveres mirklim; tikai pastāvība, kas norūdīta darbā un šķēršļos, dod iespēju noticēt ietveres vērtīgamam.

Īsts mūziķis nedomā par katru pirkstu, kas izraisa skaņu, tikai skolnieks skaita derīgos pirkstus. Īstam līdzstrādniekam nav iepriekšējā nodoma par darba kādību pielietošanu. Sfēru mūzika saplūst ar darba sekmīguma dziesmu.

Domājiet, ka pastāvība līdzinās ugunīgām kāpnēm.

415.

Jaunais ir tas visvecākais, un tāpēc nevajag baidīties no kaut kā neiespējama. Visu var iztēloties, jo viss eksistē. Nedrīkst pieļaut jaunrades nabadzību. Ir jābrīnās, cik viegli zinātne atļaujas truli ierobežot un atbildēt par to, ko tā nezina. Dažreiz bērni runā pareizāk – es nezina. Vaļširdīga nezinašana tiek uzskatīta kā Atziņas vārti.

5. Pateicība. Pacietība.

416.

Mēs runājam par svētšvinību, par draudzīgumu, par augstsirdību; nobeigsim šo kvadrātu ar pateicību. No mazākā pa visu Hierarhiju staro pateicības dzirkstis. Vērtīgas ir šīs ugunis!

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

417.

Pateicība ir viena no galvenām taisnīguma īpašībām. Bez taisnīguma nevar sasniegt Dižā Kalpojuma ceļu. Tāpēc, norādot uz Pateicības atzīšanas nepieciešamību, Mēs tikai sekmējam Dižo Kalpošanu. Cik daiļa ir pateicība, tā viegli aizdedzina sirds ugunis un, it kā Valdoņa Tēla priekšā, piepilda garu ar cēlumu. Nepateicīgais vispirms nav cēls. Mēs saucam par cēlumu agrāko dzīvju svētīgos uzkrājumus, jo uz Zemes sākuši cēlumu vērtēt tikai pēc vecākiem. Vajag sevišķi attīstīt pateicību, tā ir uzticības māsa. Vajag apzināties, cik grūti dažreiz Skolotājam saskaņot labākās iespējas. Vajag zināt, kā palīdzēt ar savas sirds uguni.

418.

Kad norādu uz pateicības svētīgumu, negribu sacīt, ka tā kādam vajadzīga, bet pati par sevi tā satur svētdevas ķīmismu. Jāizpēta dažādu izjūtu ķīmisms; tādi novērojumi palīdzēs atrast psihisko enerģiju. Nevis vitamīniem, bet ugunīgajai enerģijai jānodarbina iztēle. Cilvēka esamības būtība nevar ieņemt kaut kādu okultu vietu! Šādiem meklējumiem jāpiesaista daudzi prāti; pie viena viņi novēros arī citas derīgas izjūtu īpatnības.

419.

Ja cilvēks izlasīs visas labā grāmatas un neiemācīsies pacietību, ietveri un samērību, tad viņš nav cilvēks. No tādiem cietsirdīgiem pateicība neatskanēs. Par pateicības kādību bieži atkārtoju dažādos simbolos. Nepieciešami izprast pateicības kādību kā Esamības dimantu.

420.

Pateicība ir viens no visreālākajiem jēdzieniem seku ziņā. Pie tās iespējams pieradināties pat sīkās lietās. Vēlāk skolās jārunā par pateicību kā par labklājības ķīli.

Pacietība

421.

Un liktenīgajos, neizbēgamajos periodos, kad tikumība sevišķi zema, nepieciešams visus gara spēkus virzīt uz pilnveidošanos. Tāpēc jūs pareizi jautājat, kā iegūt pacietību, jo bez šīs kādības nav iespējams sākt sevis pilnveidošanu. Pacietība gulst visu sasniegumu pamatā, tāpēc tā ir viscildenākā kādība. Visvieglāk iegūt pacietību caur mīlestību uz kalpošanu un Lielo Skolotāju. Protams, tā nostiprinās mūsos arī gaišatskārmē, pareizāk, iegūstot šī diženā jēdziena – pacietība – garīgo apskaidrojumu, bet šāds sasniegums grūtāks - kā jau visā, mīlestības ceļš visīsākais un visskaistākais un tam, kas zina, kas ir mīlestība, arī visvieglākais. Tāpēc mans padoms Jums, kas izjutis sirds degsmi Mācībai, - caur mīlestību nostiprināties pacietībā. Katra atturēšanās no īgna uzbudinājuma, katra iecietības izpausme būs kā Mācībai upurēts zieds.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

Tāpat var sev ļoti palīdzēt, attīstot šīs kādības neatlaidīgu atcerēšanos visos dzīves gadījumos. Šādu prātā paturēšanu vajag sasniegt, lai neatkarīgi no visa cita, tā modri iemājotu Jūsu apziņā, gatavībā ik mirkli atgādināt sevi. Arī senā mantojama mērķis bija – nostiprināt šādu prāta paturēšanu. Tieši šāda atcerēšanās veicinās pašdisciplīnu, kas ļoti grūta. Paiet daudz gadu, iekams izdodas iegrozīt mūsu jūtas, kas arvien gatavas reflektēt uz visniecīgāko un negaidītāko kairinājumu. Tieši pacietība ir viena no visgrūtākajām kādībām, nav velti sacīts – dižākais cilvēks ir tas, kam dižākā pacietība. Bet vērtīgs ir tieši tas, kas grūts, tāpēc ir pareizi pielikt visus spēkus šī dārguma iegūšanai.

422.

Katru augšupeju simbolizē darbība, bet nav viegli spriest, kura darbība atbilst domai. Traucās daudz blakus apstākļi un pēc sava veida nokrāsos darbības mēģinājumus. Vajadzīga liela pacietība un vērtīgums, lai nenomaldītos haosa pretrunu biežoknī. Jāmīl arī savs darbs, lai rastu tajā atpūtu un attaisnojumu.

423.

Kas apliecina savu atdevību reālajam un neapšaubājamam, tam jo sevišķi jāapsveic īstenības izzināšana. Nevis liekuļota mīņāšanās atzītas autoritātes metodes priekšā, bet cīnīšanās un degšana īstenības meklējumos. Tieši neatturami un nelokāmi tiekšanās kvēle, kad augsts kalns, līdzīgi mazam uzkalniņam, nespēj aizklāt plašumu.

Lidojumos iemācāmies pacietības dižo spēju. Mirdzošā radošā pacietība nelīdzinās blīvajam apmetnim, kas sedz – nepretošanās ļaunumam. Kā neveiksmīgi zvejnieki sēž sagabušie padevīgie. Viņu ieguldījums uz vērpuma pavediena garuma nespēj apvaldīt stihiju deju. Radošā pacietība pazīst Jaunās Pasaules atslēgas, tālab pacietība rada varonību, un ar katru iedarbīgu stundu tās kāpinājums pieaug.

Nepretošanās līdzinās smaržu flakonam, kas ilgi bijis atvērts, bet radošā pacietība ir kā nostāvējies vīns.

Katrā sociālā konstruējumā vērojiet jaunrades spriegumu. Pareizs ir tas konstruējums, kurā spārno daudzveidīgā jaunrade. Jo jaunradei trūkst raituma, tā ir neapšaubāma zīme, ka konstruējumā ieviesusies kļūda. Neļaujiet šīm kļūdām iesakņoties. Sauciet mūrniekus, pārmūrējiet sienas kamēr dziesma skanēs brīvi.

Sena leģenda stāsta: no tālas pasaules atnāca vēstnesis, lai dotu cilvēkiem vienlīdzību, brālību un prieku. Cilvēki sen bija aizmirsuši dziesmas un sastinguši naidā.

Vēstnesis aizdzina tumsu un šaurību, satrieca sērgas un cēla līksmu darbu. Norima naidis un vēstneša šķēps karājās pie sienas. Bet visi bija klusi un neprata dziedāt. Tad vēstnesis sapulcināja mazus bērnus, aizveda tos mežā un sacīja: “Jūsu puķes, jūsu strauti, jūsu koki. Neviens mums nesekoja, es atpūtīšos, bet jūs pildieties ar prieku.” Tā sākās kautras pastaigas pa mežu. Beidzot vismazākais apstājās norā un aizrāvēs lūkojās Saules starā. Tad dzeltenā vālodze uzsāka savu aicinājumu. Tai līdzī mazais iečukstējās un drīz līksmi iegavilējās “Mūsu Saule!” Virknē bērni atgriezās norā un

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

atskanēja jauna himna Gaismai. Sūtnis sacīja: “Cilvēki sākuši dziedāt, ir pienācis laiks.”

424.

Pacietība ir debesu dāvana – sacījuši senie. Kāpēc gan pacietībai būtu jānāk no debesīm, kad, kā liekas, tai būtu jāpieder vienīgi sirdij? Bet kā gan kāpināsim pacietību, ja nepazīsim Augstāko Pasauli? Tikai kad no sirds uz Augstāko Pasauli nostiprināsies sudraba pavediens, tad nāks pacietības izpratne. Mēs cienām šo kādību, ar to saistās ir iecietība, ir ietvere, citiem vārdiem sakot – Vārtu atvēršanās. Ja jums kaut kas nepatīk, bet ja tas atdara tuvākā sirdi, vai tiešām mēs nepacietīsimies, lai iekvēlinātu kādu sirdi? Vai tiešām izvēlēsimies sev tīksmi, bet tuvākā sirdi sarūgtināsim? Turklāt, vai tas nebūs brīnišķs pārbaudījums, modri novērot, kas tad īsti atslēdz sirdi uz labumu? Sasniegumu daudzveidībā nevar neatzīt sfēru vispārīgo harmoniju. Kaut arī tā izpaustos vienā skaņā, bet katrs īsts tornis skan kosmiskā konsonansē, un tas ir jāuztver saudzīgi. Tāpēc arī cilvēki tā līdz sirds dziļumiem uztraucas, ja šis tonis ticis atraidīts. Pacietības pārbaudījums ir viens no augstākajiem pārbaudījumiem.

425.

Pacietība ietver dižu zināšanu jeb pareizāk, dižu zināšanu rada diža pacietība. Gudrais zina, ka visam jānāk laikā, kosmiskos sakārtojumus nevar paātrināt. Jau sen sacīts, vislielākais cilvēks ir tas, kam vislielākā pacietība. Domādami biežāk par Bezrobežību, mēs iemācāmies izprast arī lielo pacietību, kam jāgulst katras celtniecības pamatā.

Bez tam, paturot acu priekšā Lielo Skolotāju neizsīkstošās pacietības varonīgo piemēru, ir vieglāk panest mūsu likstas un grūtības; neskaitāmus gadu tūkstošus Viņi strādājuši cilvēces un tās glābšanas labā, kas savā tumsonībā visādi liek šķēršļus un ārdā Viņu darbu.

426.

Pacietība, pacietība, pacietība – lai tā nav tukša skaņa, lai tā pasargā visos ceļos. Kad liekas, ka spēki jau izsīkuši – tāda ilūzija visbīstamākā. Spēki ir neizsmeļami, tikai cilvēki paši cenšas pārtraukt to pieplūdumu.

Arī ceļš uz Brālību prasa daudz pacietības. Tas pats domas varenums jāliek lietā, lai pievienotos Triju Pasauļu apziņai.

427.

Daudzkārt ir ticis norādīts, ka nepieciešams attīstīt pacietību. Bet kur būs pārbaudes akmens? Ir lietderīgi uzsākt sarunu ar visaprobežotāko noliedzēju. Lai viņš klāsta neticamus izdomājumus, tomēr pacietīgs domātājs uzveiks jebkuru gara tumsonību, neķeroties pie noliegšanas. Radošās domāšanas procesā domātājs izsargājies no īgna uzbudinājuma – pacietības mācības stundā neuzbudinās. Lai nevēlams lec vai no ādas

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

laukā, jo tiem nav cita argumenta, bet pacietības pārbaudītājs nepazemosies līdz paņēmiem, kas raksturīgi nejēgām. Pat skolās lai uzdod pacietības pārbaudes uzdevumus.

428.

Ir sacīts – tikumībai ir varavīksnes aura. Varavīksne ir sintēzes simbols. Vai tad tikumība nav kādību sintēze? Jebkurā senatne simbolā var atrast neapstrīdamu patiesību. Cilvēki saprata, ka tikumība nav vienkārši laba rīcība. Viņi ļoti labi zināja, ka vienīgi labāko kādību kāpinājumu saskaņa dod augšupejas sintēzi. Tie zināja, ka vienīgi stimulē ir tikumības apliecinājums. Nekāda ārēja rīcība nevar liecināt par stimulu. Eksperimenti ar psihisko enerģiju rādīs, kādā mērā var atšķirties rīcība no stimula. Nekādi spīdoši vārdi un darbi nenoslēps stimulu. Var minēt daudzus vēstures piemērus, kad pat derīgas rīcības nevarēja tikt attaisnotas necienīgu stimulu dēļ. Un, otrādi, daudzas lietas, kas palikušas neatrisinātas un turētas aizdomās, bija skaistā pamudinājuma apmirdzētas. Šādus dzīves būtības apliecinājumus apstiprinās vissākotnīgā enerģija.

429.

Var novērot, ka dažiem cilvēkiem visai attīstīta pacietība, kamēr citiem šīs kādības trūkst pavisam. Kur cēlonis? Nevar būt nejaušības sakarā ar šādu pamatkādību. Ziniet tas, kam ir pacietība, nostiprinājis to daudzos mūžos. Pacietīgs cilvēks ir darbinieks ar lielu pieredzi. Vienīgi lielos darbos cilvēks iepazīst īgnuma nevērtīgumu. Viņš Dižā Tēla priekšā izprot pārejošo parādību nenozīmīgumu. Bez daudziem pārbaudījumiem nav iespējams novērtēt un iepazīt izpaušmju īpašības dzīvē. Nevajag iedomāties, ka pacietība ir nepelnīta balva, gan otrādi, tā pieskaitāma kādībām, kas sevišķi grūti nopelnāmas tiklab zemes, kā arī Smalkajā esamībā. Tādējādi, pacietīgais cilvēks ir pieredzes bagāts, bet nepacietīgais – iesācējs dzīvē. To iegūsim ceļam.

430.

Sudraba asara – tā nosaucam augstas pakāpes gatavību pārbaudījumiem. Pirmais vārds atgādina sudraba pavedienu, otrais – pacietības kausu. Ir nemitīgi jāatgādina, cik lielā mērā pārzemes jēdziens dzīvo līdzās zemes jēdzienam. Šādu apziņu grūti noturēt, jo pat labas apziņas pārbaudes stundā var domāt vienpusīgi. Nemierināšu sevi, ka sudraba saite izturīga, labāk sargāsim to kā kaut ko trauslu. Tāpat neaizmirsīsim, ka pacietības kauss viegli pārplūst pat ikdienā. Nav grūti spriest par svešiem apstākļiem. Līdzsvara pārbaudījumi izdarāmi pašam ar sevi. Katra šāda uzvara jau būs īsta veiksmē. Dzīve dod daudz šādu uzvaru iespēju. Paturiet atmiņā katru šādu cīņu, līdz ar to notiek pamācoši domāšanas procesi. Asaras simbols pacietības kausam nav nejaušība. Ir grūti apvaldīt savu sašutumu, kad redzi bezjēdzīgu postīšanu. Bieži pa sudraba pavedienu aizsteigsies sūdzēšanās par cilvēku cietsirdību. Skolotājs ne reti sūtīs gaismas staru, lai varētu ieskatīties tālumā. Vienīgi gara teleskops var pārklāt lēmumu.

Armagedona sējums uzdīkst, šeit rodams cēloņu cēlonis.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

431.

Prasme cienīt pat necilo, palīdzēs apgūt arī pacietību. Cik liela pacietība vajadzīga Bezgalības priekšā, it īpaši pazīstot tās neatvairāmību. Zinām arī, cik ļoti ikviena kurnēšana apgrūtina ceļu. Necilā necienīšanas smagums jānomaina pret raibas daudzveidības novērošanas prieku. Tā visvienkāršākiem vārdiem varam palīdzēt cits citam.

432.

Ja māte pacietīgi neuzklausīs sava bērna pirmās vēlēšanās, viņa nebūs māte. Ja Skolotājs pret sava mācekļa pirmajiem soļiem neuzrādīs pacietību, viņš nebūs Skolotājs. Ja Skolotājs neizpratīs mocekļa ceļu, viņš nebūs Skolotājs. Ja Skolotājs neuzliks roku mācekļa acīm, viņš būs tā aklinātājs. Tālab nosargāsim sirds ceļu. Skolotāja sirdij sveši jebkādi spaidi. Viņš seko mācekļa mēģinājumiem un tikai rāmi atvirza roku, jo tā tiecas pieskarties ugunij. Pacietība ir Vainaga akmens. Tā apliecina tuvošanos Bezrobežībai.

433.

Lai smaida vien par Mūsu padomiem attiecībā uz sirdi. Visgrūtāk viņi atzīs visa apmērus, sākot pat no pašu sirds. Bet Mēs protam sagaidīt izprašanu. Cilvēku iedabu Mēs pazīstam, tālab arī esam pārliecināti par Savas pacietības izturību. Apstiprinājuši vīrišķību, Mēs neatstāsim novārtā arī pacietību. Iepriecinoši, ka pacietība pārspēj ik katru īgnu uzbudinājumu. Pacietības kāpināšanā izstrādājas īpaša substance, kas kā spēcīga pretinde dara nekaitīgu pat imperilu. Bet, protams, pacietība nebūt nav bezjūtība. Noziedzīgajā vienaldzībā neparādās svētīgās reakcijas. Pacietība ir apzināts spriegums un pretošanās tumsai.

434.

Bet pacietība ir svētdevas avots. Nekas tā nepārbauda sirdi, kā apzinīga pacietība. Jūs pazīstat tagad notiekošā būtību. Vai tad iespējams pārvarēt sfēru spriegumu nenorādot pacietību, kas iegūta daudzu mūžu pieredzē?

435.

Cilvēka gars attīstās lēni, to iegaumēsīm. Tālab ne tikai pacietību, bet liksim lietā arī pacietības prieku.

6. Taisnīgums. Samērība. Iecietība. Lēnprātība.

436.

Viens no cildenākajiem jēdzieniem ļoti bieži ticis iztulkots nepareizi – un proti, cildenais lēnprātības jēdziens. To iztulkoja kā nepretošanos ļaunumam, to iztulkoja kā labsirdību, kā žēlsirdību, bet reti atzina pašreizējību kā lēnprātību. Bet tikai atteikšanās un pašreizējība paskaidro lēnprātības jēdzienu. Patiesi, Mēs redzam gara milžus un varoņus, kas atdod sevi lēnprātības darbiem cilvēces labā. Mēs pazīstam

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

izcilus eksperimentus, kas lēnprātībā cilvēces labā tiek izdarīti laboratorijās. Mēs pazīstam to garu ugunīgo pieredzi, kas lēnprātīgi atdevusi sevi cilvēces labā. Mēs pazīstam parādību ceļā uz Ugunīgo Pasauli, kas iedvesmojuši visu apkārtējo. Patiesi, daudzveidīga ir pašizliedzības un atteikšanās pierādīta lēnprātība. Varonība ir dažādu veidu lēnprātības izpausme. Tā izplatījuma rekordus piepilda cildenās lēnprātības darbības. Nenovērtējami ir šie ugunīgie gara lidojumi. Tā, patiesi, lēnprātības varoņi izdzer pilnu indes kausu cilvēces labā.

437.

Ļaudis vismazāk saprot veiksmi. Ja uzdevums, kas Hierarhijas dots un Hierarhijas palīdzības piesātināts, bet to kā savu nopelnu piesavina gara patība, tad parasti šāda veiksmē pārvēršas gara skabargā. Ja vienkopnieks prasa atzinību par viņam doto uzdevumu, viņš tādējādi atvairā (noslēdz) izplatījuma rekordus. Cik daudzi panīkuši gari uzrāda dzīves rekordus, rekordus, kas zemes slavas vainagoti. Vienkopnieks liekot kopienai domāt, ka Hierarhija rīkosies tā, kā to noteiks sekmīgais vienkopnieks, protams, pazemos Hierarhiju. Bet cik grūti ieviest veiksmes izpratni vienkopniekos! Bet īstenībā tikai gara lēnprātība un pateicība atbilst veiksmēi. Kas gan devis visas iespējamības? Kas gan norādījis virzienu? Kas gan paudis visu labo? Tikai hierarhs, tikai Vadonis, tikai Gaišie Spēki. Veiksmīgais vienkopnieks, pārbaudi savu bruņojumu, katrā gredzenā iezīmēts – Hierarhija, ne es, ne mans, bet Tavš, Valdoni! – Tā ceļā uz Ugunīgo Pasauli jāatceras, ka lēnprātība ir veiksmes pavadone. Lai vienkopnieks nepaliek par šķietami veiksmīgo, jo ugunīgās enerģijas ir smalkas, un rupjā patība nespēj ugunis uzņemt. Tā iegūsim lēnprātību, ja gribam būt patiesi veiksmīgi.

438.

Lēnprātība ir viena no ugunīgajām kādībām. Nevis glēvulība, bet gan pilnīgs taisnīgums ietverts lēnprātībā. Ugunīgā sirds labi izprot, ka ļaunums nepielaižams. Tā pazīst jaunradi, kas izslēdz ļaunumu kā nederīgu līdzekli. Labsirdība izjūt mērķtiecību, citiem vārdiem runājot, augstākā taisnīguma mērogu. Par taisnīguma izjūtu esam daudz runājuši, bet tas ir pamats, kas katrā vēstījumā tā jāuzsver. Citādi, kas gan līdzsvaros personīgo izjūtu, kad pāri asins aizsegam jāielūkojas Gaismā. Nav gadījums, kad cilvēki runā par netaisnu tiesnesi, kuram asinis acis aptumšojušas. Tāpēc sarunās par ugunīgām reakcijām, mums nemitīgi jāregulē mūsu nervu centru ugunīgās strāvas.

...Šāda atbildība ir vissmagākā, jo tā ietver vispretrunīgākās sākotnes. Bet no apakšzemes uguns līdz augstākajai Gaismai ir plašas tāles!

439.

Vajag apcerēt, kādas kādības visvairāk izpaužas, apzinot Ugunīgo Pasauli. Starp tādām kādībām sevišķi izceļas taisnīgums. Vārdos nav iespējams apzīmēt šo kādību, kas jūtziņā ieskatāma kā cildenākā. Taisnīgie pāri zemes likumiem zina, kur taisnība. Kamēr likums noved pie daudzām netaisnībām, cilvēks, kas iepazinis Ugunīgo

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

Pasauli, zina, kur patiesība; pretēji acīmredzamībai viņš nojauta īstenību. Tā ugunīgā apziņa pārveido dzīvi. Par ugunīgā mācekļa nes augstāko zināšanu. Tādā pat veidā mēs spējam atšķirt arī citas gara kādības, kas aug zem Ugunīgā lietus. Mērenība bez Uguns izvēršas kropļībā, bet Uguns spriegotais Zelta Ceļš būs labākais mērenības izskaidrojums. Tāpat arī drosme bez Uguns ir neprāts. Bet drosme, kas mirdz sirds Ugunīs, būs nesagraujama siena. Protams, arī pacietība un līdzietība un draudzība iegūs citu nokrāsu ugunīgajā Gaismā. Bet Skolotājs var tikai darbā, pārbaudījumos apliecināt ugunīguma pakāpi. Vismazāk tādām apgalvojumam noderīgi vārdi. Cik daudz vārdu slacina cietuma sliekšņus, bet ne visi cietumsargi var lielīties ar taisnīgumu. Tāpat daudz vārdu arī par pacietību! Bet pirmā neveiksme rada visneieciētīgākos cilvēknīdējus. Protams, nav vērts paskaidrot, kā drosme vārdos pārvēršas vislielākā glēvulībā. Bet kas vēlas tuvoties Ugunij, tam jāizseko visi stimuli (impulsi).

440.

Patiesi, ja mēs šeit uz Zemes draudzīgi neizšķirsim savus strīdus ar tuviniekiem, tad tie netiks izšķirti arī Smalkajā Pasaulē, kurā mēs pļaujam pašu sēto. Lūk, kādēļ tik ļoti vienmēr tiek ieteikts, cik tas iespējams, dzēst karmu vai nokārtot savas attiecības ar cilvēkiem, kamēr mēs esam uz Zemes.

Stingri ņemot, neviens, pat Visaugstākais Gars nevar piedot izdarītos pārkāpumus, jo tas runātu pretim karmas likumam. Viņš var tikai zināmā mērā atvieglot karmu. Ja cilvēks pats ir vienīgais radītājs un katras savas tieksmes, savas domas un katra nodarījuma dzīvs rekords, kas tad var bez viņa personiskās, tiešās līdzdalības kaut ko izmainīt viņa būtībā, tātad – viņa likteni? Augstais Gars var tikai palīdzēt mūsu pūlēs pārvarēt mūsu iekšējo būtību, bet tas arī ir viss. Tas ir, visā ir nepieciešama sadarbība un saskaņošanās.

Tādēļ vārdu – “Tavi grēki tiek tev piedoti” – īstā jēga ir tā, ka Lielais Skolotājs, protams, var sajūst cietēja auru. Viņš redz, ka slimnieka aura, pamatojoties uz tiekšanos un ticību Viņa lielajam spēkam, paaugstināja savas vibrācijas un tādēļ varēja uzņemt Viņa dziedinošo staru iedarbību un tādā veidā attīrīties no ļauno darbu un nodomu radītajām smagajām sekām. Tādēļ Viņam bija tiesības teikt – “Tavi grēki tev tiek piedoti.”

Piedot vai izpirkt savus grēkus nozīmē izsvītrot jeb likvidēt viņu sekas; un šajā ļaunā nodarījuma seku likvidēšanas jeb izpiršanas procesā notiek it kā to enerģiju neitralizēšana, kuras radušās cilvēka aurā, izdarot nelikumīgo rīcību. Tieši tāpat kā viens ķīmijas ingredients var izmainīt visu substances raksturu, kas sastādīta no daudziem citiem ķīmiskiem ingredientiem, tā arī dižā dvēseles pacelsme vai īpašība var neitralizēt un pārvarēt cilvēka dabas zemu īpašību darbības sekas un tādā veidā iznīcināt visu cilvēka raksturu, it kā pārradot to.

No teiktā ir skaidrs, ka neviens cilvēks nevar piedot vai izpirkt otra cilvēka grēkus, bet viņš var tam palīdzēt zināmā dzīves periodā atvērt sirdi pret viņa augstākā Es

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

aicinājumu, un ar to iedarbināt viņā snaudošos dievišķos spēkus. Un šie labākie dievišķīgie spēki, savukārt, labvēlīgi iedarboties uz palīdzētāja auru un tādā veidā viņš būs līdzdalībnieks labajās sekās, kuras radīja ar viņa palīdzību iedarbinātie dievišķīgie spēki. Sadarbība vienmēr, visur un visā.

441.

Rīkojieties pareizi, katrs cilvēks izjūt iekšēju atvieglojumu. Šādu izjūtu var izskaidrot kā nervu centru refleksu vai, kā saka, sirdsapziņu, bet neaizmirsīsim arī tāda stāvokļa kosmisko cēloni. Pareiza darbība notiek sadarbībā ar Ugunīgo Pasauli, tiek sasniegta atbilstība, un organisma ugunīgie centri harmonizē ar vareno izplatījuma domu. Tā katra pareiza rīcība ir svētīga ne vien mums pašiem, bet ir arī izplatījuma darbība. Ugunīgā Pasaule priecājas par pareizu darbību.

Iecietība

442.

Iecietība ir viens no novērošanas spēju nosacījumiem.

443.

Paskaidrosim, kā jāizprot iecietība. Ja Mēs runājam par augstāko iecietību, tas nozīmē, ka Hierarhija var parādīt saudzību, jo Hierarha sirds ir visietveroša, tā visu jūt un pazīst visus impulsus, nodomus, un aptver visu labo un ļauno. Augstākais Gars savā saudzībā nolaižas mācekļa apziņas sfērā un ar savu saudzību un iecietību paceļ mācekli. Bet ne tā vienkopniekam jāizprot iecietības norādījums. Mācekļa iecietību, ja viņš pauž neiecietību pret apkārtni, nevar nosaukt par saudzību. Ja viņam tiek norādīta šīs brīnišķīgās kādības attīstība, tas nozīmē, ka viņam vispirms jāatmet nosodīšana. Norādījums uz iecietību nenozīmē, ka vienmēr var uzkundzēties otram vienkopas līdzgaitniekam; tas nenozīmē, ka gars jau tādā līmenī, ka var nosodīt apkārtējos. Norādījumam par iecietību, vispirms jāatmodina māceklī izpratne, ka garam jāatbrīvojas no patības, jo patība rada visbriesmīgākos izkropļojumus. Tikai atbrīvojoties no patības, mācekļa gars var pierādīt iecietību. Tā ceļā uz ugunīgo Pasauli jāizprot iecietības patiesā nozīme.

444.

“Kanons augstāks – ar Dievu tavu Kungu”, nozīmē, ka šis kanons augstāks par apliecinājumu – “ar Dievu manu Kungu”. Pirmajā skan iecietība un ietvere, otrā slēpjas patvaļības un fanātisma dīgļi.

Samērība

445.

Mēru zina sirds. Mēra izpausmei nav vajadzīgi vārdi. Bet tomēr ikviena attīstīta sirds zina mēru katram pielietojumam.

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

446.

Gadījumu cēlonis parasti jau ielikts apziņā. Arī pasaulu pamatus liek gadījums, jo radišana izriet no gadījuma. Mēs esam likumu Sargātāji un gadījuma Cienītāji, jo gadījumā ietverts cēlonis kustībai. Maldīgi ir iedvest visiem galējo iespējamību, citiem vārdiem – nevar uz kuru katru pamatu kraut smagu jumtu.

447.

Kas cieš visvairāk? Protams, samērība! Cik daudz jau Esmu runājis par to, bet vienmēr no jauna jāatgriežas uz vecām sliedēm. Pat tie nedaudzie, kas izjūt samērības nozīmi, atceras to tikai kādos atsevišķos gadījumos. Kad slikti, tad labāk ienāk prātā likumi. Bet daudz svarīgāk ir tos atcerēties dzīves ikdienā. Vismazākās domas tiks aiznestas no pareizu spriedumu viesuļa. Labi vai slikti, derīgi vai kaitīgi – tas pats no sevis izsijāsies, jo, kur lido koki, tur krūmi nav saredzami. Samērība līdzinās kolonai, kas satur māju. Mēs rūpējamies par telpu izkārtošanu, vai tiešām sagrausim velves balstu? Pamatīgi piesavināties samērības izpratni.

448.

Ja samērība nav ievērota, sagraust arī apņēmība! Mūsu apņēmība – līdz pēdējai robežai.

Ne tā apņēmība, kas virzās ērti un atbilst personīgām ierašām. Ne tā apņēmība, kas miesai derīga. – Mūsu apņēmība ir gara robežām norobežota. Tāpēc ir neiespējami aizšķērsot Mūsu tiekšanos. Karotāji un vienotāji iet ar Mūsu noteiktību. Ja biklums traucē, tad labāk nodedzināt visus pārietos tiltus. Ja skopums traucē, tad labāk pārmet naudas maku pāri nākošai upei. Ja prāta trulums traucē, tad labāk laist zirgiem pašiem iet. Ja ļaunas atmiņas traucē, tad labāk pakārt naidnieka attēlu starp zirga ausīm. Palīdzēt noteiktībai spēj tikai skaistums. Tad domas par naudas maku un naidnieku izliksies kā bērna iedomas. Kā magneta centrs velk pie sevis, tā apņēmības pamatīpašība – neuzvaramība. Protams, noteiktības neuzvaramība pārliecina un ir pareizo mistēriju negrozāms noteikums. Mistērija uzskatāma kā dzīvi virzoša darbība. Tā Mūsu apņēmība ir saistīta ar galveno izpratni. Lieciet lietā noteiktību.

449.

Celtniekam jāzina, kā nostiprināt nama balstus. No nesamērības izriet postīšanas, zaimošanas, meli, nodevība un visas nevēlamās parādības. Vai var pastāvēt celtnieks, kur blusai tiek piedēvētas granīta īpašības; kur krāsns kruķis meklē vairāk par Kungu; kur viesuli salīdzina ar oda lidojumu.

Brālības noteikums – pilnīga domas un izteiksmes samērojāmība, tas ir skaistuma patiesības balsts. Dzīvē ir viegli vingrināties nenoklusējot un nepārspēlējot.

Cieši sekojam darbiniekiem, lai viņu izpausme atbilstu vērtībai. Tikai tādā ceļā iespējama dažādu radījumu sadarbība. Labāko spriedumu noteiks daiļums, jo ir

DZĪVĀS ĒTIKAS MOZAĪKA

Materiālu apkopojusi Anete Eihmane

7.daļa: Gara augšupeja

8.nodaļa: Cildenās īpašības

nedaiļi sacīt – “Es ielaidīšu milzi lādītē” vai “ērglis lido kā vista”. Cik bieži labākie aparāti iet bojā aiz nesamērības, no kuras viegli izvairīties, ievērojot mazu uzmanību.

450.

Tāpat tikai nedaudzi izpratuši arī trešo Svētsargājamā Noslēpuma zīmi. Vieglprātība čukst, ka viss Svētsargājamais ir nevajadzīgs. Iedomība diktē, ka visam jābūt pieejamam, bet, zibens apžilbināts, cilvēks vaimanā par nepanesamo Gaismu. Milzīgās domas nomākts, cilvēks sūdzas par nespēju to ietilpināt. Patiesīgs Svētsargājamais ir samērība, kas dod iespēju pacelties bez ļodzīšanās.

Noslēpums tīra Pasauli. Bezrobežībai robežu nav.

451.

Visas ticības norāda neizrunāt veltīgi Augstākā Vārdu, un šis likums ir skaists, tajā izteikta augstākā samērība. Pat Zemes bērni tiek apsargāti, bet cik daudzkārt uzmanīgākiem jābūt ar Augstāko Jēdzienu.

Kad ieteicu atzīmēt uz kolonas samērību, tad katrs varēja saprast pārsteidzošo progresiju. Tomēr atradīsies divkājainie, kuri kapitelī uzstādīs sevi. Drūms ir gara tumsonības bezdibens!

452.

Visai nesaprotami redzēt, kā cilvēki aiz cieņas bieži nonāk pie noniecināšanas. Viņi lūko attēlot Neattēlojamo, rodas maldīgs veidols, kas augsto jēdzienu tikai pazemo. Daudz tādu maldīgu priekšstatu izkaisīts gadsimteņos. Cilvēki atkārtoti runā par Neredzamo, un turpat ietērpj Gaismu akmens formās. Laiks parādīt samērību.